

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 3 грудня 1939 р. • Субота, 20 лютого 1982 року • № 22 (3062) • Ціна 2 коп

Позицій не здають

Комсомольсько-молодіжна бригада шоферів автопідприємства № 10041, яку очолює Василь Юресько, міцно утримує позиції у змаганні не тільки на своєму АТП, а й у районі. Торік молоді водії перевезли більше 7 тисяч тонн зерна, 2,4 тисячі тонн заготовлених на силос кормів, 10 тисяч тонн цукрових буряків.

Готуючи гідну зустріч 60-річчю утворення СРСР, комсомольсько-молодіжна зов'язалася завершити річне засідання з усіх показників до 31 жовтня — свого професійного свята. Переглянуто і п'ятирічні плани та завдання. Надалі плановий рахунок перенесення вантажів бригада

вирішила довести до 15 тисяч тонн, а економії пального — до 8 тисяч літрів. Це найвищі зобов'язання серед молодих водіїв підприємства.

Цілісміячне перевиконання планів і зобов'язань, значне випередження графіка, якого добилися хлопці в січні і лютому, дають підставу думати, що намічених рубежів буде досягнуто.

Н. МИКОЛАЄНКО.
Новоукраїнський район.

На радість новоселам

Комсомольсько-молодіжний колектив комуністичної праці бригади малярів Н. Кравець (групкомсорг О. Сологуб) з будівельного управління № 1

тресту «Кіровоградміськбуд» працює щиро на спорудженні житлового будинку на вулиці Пазюва, проводить опоряджувальні роботи. Дев'ятьнадцять малярів щодня перевиконують норми, наближаючи час здачі житлового об'єкту. З роботою колектив справляється не тільки швидко, а й якісно.

Ставши на ударну тропу вахту, присвячену Грузинській Радянській Соціалістичній Республіці, молоді виробничники дали слово підвищити продуктивність праці, економити будівельні матеріали.

Н. СОЛОВАХОВА.
м. Кіровоград.

У рік надії

Молодим гайворонським дояркам є на кого рівнятися: торік їхня землячка

Наталія Рогожна з колгоспу «Мир» добила серед молодих операторів машинного доїння. Її результат — 5031 кілограм молока від кожної корови.

Комсомолка Любов Цимбал із колгоспу «Більшовик» ще не може похвалитися таким успіхом, але прагнення у неї серйозні. Торік їй лише кілька кілограмів не вистачило до чотиритисячного рубежу. На наступний рік вона покладає великі надії.

За перший місяць цього року молода доярка пододала по 285 кілограмів молока від кожної корови. Нині середньодобовий надій у групі Любові Цимбал — близько 10 кілограмів молока на корову.

Л. ЧЕРВОНІЙ,
інструктор Гайворонського райкому ЛКСМ України.

БУДІВНИЦТВО — ПЕРЕДНІЙ КРАЙ П'ЯТИРІЧКИ

Зустріч виборців Індустріального виборчого округу м. Кіровограда з депутатом Верховної Ради УРСР Г. К. Лубенцем

Відбулася зустріч виборців Індустріального виборчого округу № 325 м. Кіровограда з депутатом Верховної Ради УРСР, міністром будівництва підприємств важкої індустрії республіки Г. К. Лубенцем.

Г. К. Лубенець розповів про всенародне схвалення, яким зустріли трудящі України історичні рішення XXVI з'їзду КПРС, листопадового (1981 р.) Пленуму ЦК, про ту велику роботу, яку здійснюють робітники і колгоспники під керівництвом партійних організацій по втіленню в життя завдань одинадцятої п'ятирічки

Депутат детально спинився на ділах будівельників республіки. Вони ввели в дію багато виробничих потужностей на промислових підприємствах, мільйони квадратних метрів житла, чимало об'єктів соціально-культурного призначення.

Однак, підкреслив тов. Лубенець, можливості подальшого поліпшення будівництва використовувалися в минулому році далеко не повністю. Міністерство не впоралося із завданням по спорудженню житла, ряду інших важливих об'єктів. Причин такого становища багато: підводять інколи замовники, які несвоєчасно фінансують будівництво, допускають перебої в постачанні устаткування, чимало огріхів є в проектній документації. На майданчиках усе ще недосягнута організація праці, великі непродуктивні втрати робочого часу.

Ці недоліки повною мірою стосуються і комбінату «Кіровоградмехбуд».

Депутат розповів про заходи, яких з допомогою місцевих партійних і радянських органів вживає Міністерство для виправлення становища. Зокрема, будується база механізації, незабаром почнеться спорудження асфальтобетонного заводу. Зміцнюється комбінат і кваліфікованими керівними кадрами. Багато робиться для освоєння потужностей заводу великопанельного домобудування, від ритмічної роботи якого вирішальною мірою залежить виконання програми спорудження житла.

Г. К. Лубенець розповів про депутатську діяльність, виконання наказів виборців. Зокрема, по наказах виборців споруджено школу на вулиці Пазюва, розпочнеться спорудження школи в мікрорайоні будівельників.

Учасники зустрічі схвалили діяльність депутата Верховної Ради УРСР Г. К. Лубенця, закликали трудящих округу, всіх кіровоградців повніше використовувати можливості підвищення ефективності виробництва для успішного виконання рішень XXVI з'їзду КПРС, гідної зустрічі 60-річчя утворення СРСР.

На зустрічі виступив перший секретар обкому Компартії України М. Г. Самілик, у ній взяли участь голова обкомконкому В. І. Жаліба, перший секретар Кіровоградського міськкому Компартії України В. О. Сокуренько.

Чотири випадки,

«Мені 22 роки. Закінчив профтехучилище, відслужив в армії. Як кажуть, уже не маленький. Добре розумію, що все у моєму житті — наслідок виховання батьків, школи, ПТУ, трудового колективу. Скажімо, що у восьмому класі я твердо вирішив: після школи буду працювати на заводі. Випадково! Ні. Батько мій потім став робітником. Або: навчався в профтехучилищі із бажання стати справжнім майстром своєї справи. Також усвідомлено. Але й у випадковості не перестаю вірити. У яку випадковість! Це коли людину раптом щось здивувало у житті. Гричому настільки, що навіть визначило її подальшу долю»

Сергій УРСАЛЕНКО, токарь Кіровоградського дослідного заводу дозуючих автоматів, делегат XIII з'їзду профспілок республіки.

ЙОГО долю ще в дитинстві визначило здивування, яке і понині живе в пам'яті: чи то кольоровий сон, чи то як реальний випадок... Але не було насправді. У школу привели невеличкий деревобробний верстат. У цей же день учитель в іробиного навчання взявся його лагодити, і майстерня стала місцем паломництва хлопців. На перервах, затамувавши подих, вони сідкували за кожним рухом свого наставника, а пестеріями чекали, коли ж загуркоче мотор. І ось перед початком останнього уроку учитель патенував кнопку і... пролунав дзвінок, який знав у покликати усіх за парти. А втім, верстат запрацював. Вияло вдарила стружка. Та ось у руках майстра уже інший різьбень, і вона копається легким мереживом... Через деякий час, мимовільно закінчив роботу, учитель відчув на собі чийсь неладний погляд, повернувшись до нього: — А ти чому не на уроці?

Сергій здригнувся від цих слів, опустив довгі нії своїх захоплених очей. І було в них стільки здивування, стільки блага, що старий учитель навіть злякався. «Що з ним? Остовнів чи що? Хоча хвилину, хвилину... Як же я зразу не збачував?»

Жестом він запросив Сергія до верстата. І не помилювався...

Відпочиваючи після служби в армії, Сергій все частіше задумувався над майбутньою роботою. Він добре знав, що токарі потрібні майже на кожному підприємстві. Особливо йому хотілося виготовляти деталі складні, де потрібна тонка робота, ювелірна.

Пізніше він зрозумів, що в ті дні його думки долало головне бажання — стати справжнім знавцем своєї справи, виробити тверду гнеченість у собі. Інакше не здивував би його так інший випадок, — пам'ятний, як і той, що в шкільній майстерні. У великій черзі за цукерками (для Тетяни, парвченої-солодкоїжки) став свідком білого від дивної розв'язки діалогу між покупцями і продавцем.

які вирішили долю

— Чому учора на 200 грамів пішло рівно 14 цукерок, а сьогодні тільки 13? — запитала дівчину-продавця літня жінка.

— Тому, що вони бувають різні за розміром. Продається як не на шутки, а на вагу, — спокійно відповіла дівчинка.

— Та це ваги такі, — хри-

— Та так, що я робив їх сам, ось цими руками.

І всі чомусь зразу ж погодились: так, справді, ваги тут ні при чому.

Сергій і собі попросив

гій «захворів» універсальним верстатом. Ось де місце для пошуку! Виготовити тут лише одну деталь зі зміцненням центром — задоволення на дві зміни вистачить. Але працювати за таким верстатом, мабуть, судилося не кожному. Тут, як кажуть в цеху, потрібен талант, і проявити його треба на звичайному токарному, навіть на такому маленькому, як у Сергія.

Чи стало це його метою —

тепер важко сказати. Та

Через місяць, начавши

півдні він навчався так витримувати розміри на своєму «апараті», день у день перевиконуючи змінні завдання, що хлопця трохи не переохватили в цеху. Тоді й прийшов до Насековського: «Хочу працювати на універсальному. Якраз місце звільнилося».

— Ого! — здивовано вигукнув начальник цеху і за-

перечно похитав головою. — Чи знаєш ти...

Свою думку він так і не докінчив. Сергій пішов. А наступного дня поклав залу на розрахунок. За власним бажанням.

Замість розмашистої візи Анастасій Аполлонович подарував Сергієві ще один пам'ятний випадок.

«Ось воно як...» — все більше дивувався молодий робітник, слухаючи Насековського. Виявляється, цих номінацій недоодрержує близько 20 процентів усталеного металу, все ж таки перевищує плани — кварталів, річних. За рахунок чого? Виявляється за рахунок розумного його використання.

Скажімо, на виготовлення штоку пневмоциліндра бетонного дозатора за технологією має бути заготовка діаметром 28 міліметрів. Але ж є готова 25-міліметрова калібрівка. Відріж за розміром, додай різьбу і шток готовий. Тому і бережуть робітники калібрівку як зіницю ока. А якщо крайня потреба в металі? Тоді економ його, бережливо використовувати, вести рахунок грамам. Так, але, буває, потрібен не будь-який метал, а тільки твердий — калібрівка, значить...

Наступного понеділка Анастасій Аполлонович сам покликав його до себе.

— Приймай, Сергію, універсальний!

І він прийняв. А вже потім так захоплено розповідав про роботу універсальника своїй дружині Тетяні, що та здивувала чоловіка: змінилася професія — стала учнем токаря на сусідньому заводі.

М. УСПАЛЕНКО.

На знімку: Сергій УРСАЛЕНКО

Фото В. ГРИБА.

первісток правління колгоспу доручило молодим докторам Антоніні Матвєєвій, Марії Лянг, чотирьом Наталіям — Чорній, Каракаш, Серган і Жикаловіч, слюсарям Володимир Жикалову та Анатолію Каракашу, котрі прийшли з інших ферм.

М. ЧЕРНЕНКО,
спзцкор «Молодого ко-
мунара».
Долинський район.

РЕЦЕНЗІЯ НА НОВУ ПОЕТИЧНУ КНИГУ
В. БРОВЧЕНКА «НАВПЕРЕЙМИ ЛІТАМ»
«Я ЗАХОВАВСЯ У ЧЕРЕВИКИ»

Костянтин ЛЕСЬ

А ТРИВОГА В СЕРЦЕ СТУКОТИТЬ

Ми у себе змирили до порядку,
Маєм хліб і до хліба на столі.
Робим все для миру на землі.
Твердо виступам за розрядку,
Лиш неспокій душу огордає
І мені, і мільйонам трударів:
В Білім домі грядку пашують,
Щоб на ній врожай кривавий зрів...
По землі, ям пошесть, ходять війни —
Іх зажерний Молох пропадає,
Страждають в'язні безневинні
В ольстерському пеналі таборів.
Допітак до моєї хати,
В соняхі упавши золоті,
Землі негра, що в пихатих Штатах
Зорили розпинають на хресті...
Та зорили братерства п'ятикутні
В молодистих світилась руках.
Віriamo у радісне майбутнє
Всіх людей на всіх материнах.
Нашу віру-факел не загасити
А ні лжі, ні буревіям злим.
Всім народам будемо світити
Чистим, світлим прикладом своїм!
Наді мною небозвід високий,
Здрастуй, сонце і ясна блакити!
...В мене дома злагода і спокій,
А тригога в серце стукають...

с. Солгутове
Гайворонського району.

Петро СЕЛЕЦЬКИЙ

Болід

Але це було, і тому-то на світі
я сущий.
Ні краплі жалю. Але скільки
краплинок дощу!
Любов неповторна, тому що вона
невмируща.
А ви: не прощу, не прощу!
Смієтесь. До плачу.
Ото ж бо й воно... Але ж скільки
холодних сніжків!
Од нашого жару! Бо нам не було
його жалю.
Душа — вона вище, душа — це окремо.
А тіло...
Воно полетіло. Назустріч веселим
стрижкам.
Тому-то й було. А ви кажете,
ніби нізвідди,
Ні з того, ні з цього...
Та ми ж бо усі звідтіля,
Де просто любов, і не просто. І часто,
І рідко...
Де просто земля. І не просто, а
так-от: ЗЕМЛЯ!
Тому-то й люблю. І тому не прощу. Щоб
лісити.
Вдихаю прощання. Прощально сміюсь — до плачу.
І наче боді, що торкнувся земної орбіти
Стрибком в безодню. І просто на ЗЕМЛЮ лечу!

Из пристрастия прощаемось. Колись
 Зустриємось удох, але без неї,
 Як у кінці вечірньої алеї...
 І буде те нам все одно колись.
 Але...
 Прощай! — як гравіт на нашій плечі,
 Де ми? Немає. Тільки порожніча.
 Але...
 Торкніться, як пелюстка легка
 До мого болю ладна рука —
 І вже не буде гірко так і зле.
 І серце заспокоїться манде...
 Але!
 Але .

Ц В І Т

Прийнятно читати вірші, де початкує поет обирає активну позицію громадянина, який не може бути байдужим до неробства, пияцтва, борокра-

ЭКСПЕРИМЕНТ

Молочнотоварний комплекс у Хуторного на особливому рахунку: там працює комсомольсько-молодіжний колектив доярок. Єдиний у господарстві.

То були не просто слова. Віктор Іванович пам'ятав комсомольські збори, на яких відверто говорилось про недовільні, труднощі. Пичання тоді стояло так: чи має господарство можливість уже тепер поліпшити стан справ у тваринництві? Економічний аналіз, про-

— А якщо спробувати зробити все навпаки, — запропонувала ветфельдшер Люба Будько. — Дайте об'єднаємо молодь у КМК. Будуть результати — виросте і престиж професії тваринника.

Саме тоді будівельники здали в експлуатацію першу чергу молочнотоварного комплексу. Доглядати 700

НА ЗИМКУ: ІДЕ ЧЕРГОВЕ ЗАСІДАННЯ «ГЛОБУСА».

Фото Г. ВРАДІЯ.

«ШОСТА СПІВУЧА», —

Кожен вибирає свою стежку в житті по-різному. Одні, продовжуючи сімейну традицію, наслідують батьківську профе-

Я до третіх належу. Приїхали якось у Димине (моє рідне село, що в Новоукраїнському районі) моті знайомі дівчата Піна Кутюк і Наталка Дерев'яко. Почали навпереробі розказувати, які гарні їхні учні, яких спеціальностей там навчають, що вже самі вміють. Це так зацікавило мене. «Спробую», — подумала. І ось уже другий рік я — учениця Кіровоградського МПТУ № 8, і кожного разу не пошкодувала про свій вибір. Та не тільки я. Моїм дівчатам-підрукам (а товаришую з усіма)

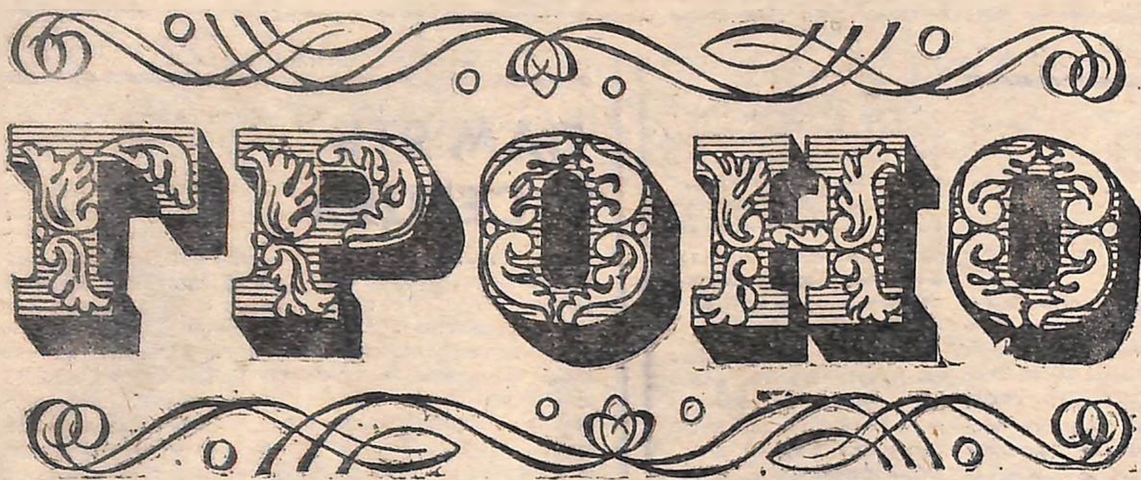
сімнадцятьма) майбутня професія теж сподобалась. Бо хіба це не здорово: прийти в холодну, сиру, неприємну кімнату, а залишити її світлою, чистою, затісною! І головне, що в таку її перетворили твої власні руки. Думаєш, все відразу виходить? Деякі взагалі міркують: «Велика майстерність — фарбувати. Бери шітку — і «малюй». Спочатку її ми всі так думали. А прийшли на свою першу практику в будівельне управління № 2 тресту «Олександрівськбуд», узялися за роботу і... нічого не виходить. Фарба розбризкується, мазки первіномірні. Дехто з дівчат відразу в розпач. Але наш майстер виробничого навчання, наша добра, чуйна і водночас вимоглива її строга, Галина Федорівна Грачова всіх заспокоїла і показала

як треба і пофарбування, і шпаклювання, і побілку робити.

Дні в училищі минають непомітно. Піби вчора були першокурсницями, а нині вже майже позаду другий курс навчання.

З перших днів наша група взяла шефство над шкільним «Г» класом десятирічки № 9. Жодне свято в класі не обходиться без нас, люблять піонери, коли ми приходимо до них і в будні. Цікавимося успішністю, допомагаємо в підготовці збору загону тощо.

В училищі про нас кажуть: «Шоста співуча». Цілком справедливо. У групі добре співвають майже всі, і так, що на конкурсах художньої самодіяльності всі призові місця — наші. Можливо, пісня, і все-все, чим насичені ці наші життя зробили групу не тільки «шостою співучою», а і шостою дружною. І в цьому — найбільша наша радість.

Клавдія
БАШЛИКОВА

Зорельоти

Зорельоти.
Срібні зорельоти...
Над садами
Уночі летять.
Що ти, сину, що ти? —
Ще й світанок
Не ішов до хат.
Сини ступає
За порг кленовий,
Зорельотам
Дивиться усвід.
Ой поля,
Поля мої шовнові!
Чи ж і він туди,
І він — в полі?
м. Олександрія.

ДЛЯ ДІТЕЙ

ПЕТРО КУЦЕНКО

Пізній

мак

— Ти не мак, а дивак,
Бо зацвів під осінь.
Не згірє вже тебе
Жмар холодна просинь.
— Ти не мак, а дивак,
Бо з'явився пізно.
Не почувш тепер
Жайворонка пісні.
— Обірвався уже
Теплий літа подих.
Де ж сховатися тобі
Од вітрів холодних?
Ті мак-одинак
І слухать не хоче.
На тоненькому стеблі
Горить-палахоче.
Але мак ніби знає:
Кидати осінь теплу —
Гордоносі собі
Квітне серед степу.

Чом це так, а не отак?

Є два братици у мене.
Ві їх знаєте, напевно.
І один, і другий завше,
Коли хтось про щось там
скаже,
Вже цікавиться: «А як?
Чом це так, а не отак?»
Сто запитань завжди в них
І серйозних, і смішних.
Чом світанок ранком
зветься?
Звідкіль туман береться?
Хто там соняхам,
що в полі,
Дав усім по парасолі?
А чому в собаки Чучи
На силу не мерзнуть лапи?
Хочеться Сашку і Віті
Знати геть усе на світі.
Тож я радо кожний раз
Ім про все розповідаю.
Ще й книжки обом читаю.
Бо кожду вже в перший
клас.

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

ПОЗИВНІ СЕРЦЯ

«Здано на виробництво 09.06.81», — погляд мимоволі вихопив цей рядок з вихідних даних нової поетичної книги В. Бровченка «Нааперейми літам!». Ще не відшуміли ювілейні вітання у зв'язку з полуднею віку, а поет виніс на велелюддя нову роботу. Відповідає назві і символічне оформлення книги (художник Є. Попоз): крізь дощовий падолист тягнеться до світла яблуневий цвіт... Так і людина — хай борозни літ за плечима, хай важкі сліди на степовій стежці до отчого дому, та коли в неї є щира мета і добра віра, вона не переставє сподіватись «стріти не зими, а весни».

А обігнати літа ой як не легко:

Ось той же світ, ставка
свічадо,
І той же місяць із-за
перб.

А ми не хочем помічати,
що він подався
на ущерб...

Це — з першого циклу «Отче повітря», де найтісніше переплелися ліричні почуття автора і громадянський пафос. Особливо проникливі три вірші, які визначають світогляд поета-комуніста: «Заради грядущого дня», «З іменем Леніна», «Музика творення». В них — відчуття пульсу своєї країни, незгасиме прагнення поета «засіяти низи щастям в ріднім крізі та викорчувати горе на землі».

Є в цій книзі, як і в багатьох попередніх, вірші, присвячені Кіровоградщині. Відрізняється з-поміж них «Дубове листя» — цікавий, багатоплановий твір.

Недавно в листі до читачів автор згадує: «Радію успіхам своїх земляків, печалюся незгодами... Степ став основним героєм моєї творчості. Дехто з літературних колег навіть зауважував, що пора б, мовляв, виходити на ширші простори, а то все пишем про Вись та про степ. А я собі думаю: помиляється, шановні. Може, в тому й полягає творче щастя, коли в найближчому, найріднішому знайдеш поетичну «відмічку» до широким осягнень буття».

По-моєму, ця книга — щасливий доказ правоти поета...

Серце поета передає свої позивні серцям читачів. Розділяє авторський пошук спорідненості всього доброго в кожній людині, всього гуманного в цілому світі. Ось як просто підводить нас В. Бровченко до думки про необхідність тісного згуртування інтернаціональних рядів супроти сіячів «солідної війни».

...І недруга стрічав я там,
і брата.
та кращого не маю.
здається, дия,
нік той, коли
америкапелі
до мене простягнуло
ручниця.

І ніби підсумок доріг, роздумів, зустрічей з братами й ворогами, панамі й добродіями, «нейтралами» і колишнім Федором, а тепер Фредом — вірш «Літак над планетою».

... В салоні запальною чашкою розмови білих, жовтих, чорних пасажирів. На жаль, взаєморозуміння тут лише удаване. Та сподіваюсь, поезія вселяє живу трепетну надію: люди землі можуть і мусять знайти спільну високу мету.

Вірим в мудру надійність людей,
що тримають кермо.
Вірим в мистецтво
познання,
що всіх узля нас
із крила.

Цілісною, вистражданою, сучасною вийшла книга поета. На VIII з'їзді письменників України Г. Загребельний серед авторів, що ведуть інтенсивний поетичний пошук, назвав і В. Бровченка.

А. КОРИНЬ.
м. Кіровоград.

Василь ЖУРБА

ШОВКОВИЙ ПРАПОР

Новела

— І чого ти все рюмсаєш? Скоро вже мама прийде.

— Скоро? — тре очі Оленка. — Та я ж знаю, вона з тієюю Настєю поїхала по кукурудзинні під Грушківату балку і повернеться як увечері.

— Не поїхала, а возик потягла, — поправляю.

— Все одно... Я їсти хочу.

Ну, що їй сказати? Тут своєї морони достатньо, ніяк черевик не поладжує. Шило погане, та й нитка пікудніша — потягнеш добре — рветься. Була б така дратва, як у діда Марка, зітхай.

Можна б попросити, та мати сказала, що сама піде до нього увечері з черевиками. А як не встигне до ранку відремонтувати, роботи у нього багато — в чому піду завтра до школи, на Йовтнєве свято? До всього, ще й прапорця ні з чого зробити. Хіба відрізати клаптик від червоного папірника, що в скрині лежить? Давно він там, мати вже, мабуть, забула про нього.

— Давай зробимо прапорець, — кажу Оленці.

— Давай, давай. — зраділа.

Я спускаюся з полки на холодну дошку. І чому мама солони не пошукати? Як то добре було, коли солдати відпочивали в нас — занесли мати оберемок пахучої солони і покеридити: «Гля-ть мені не товчтись, бо пилука стовбом стоять, та й людям же спати на ній». Я кивав головою, та коли мати йшла за другим оберемком, все ж хоч кілька разів перекидався через голову, слідом за мною й Оленка котилася дивним сміхом по м'якому настилу. Почувши за нічним кроки, вискакували на полк і припинили поглядати на двері. А коли в хату слідом за мамою шугав беззвучний вітер, золотаві солонники, що заплуталися в морквині. Оленка повеселішала, потягнулася ложкою до горщиків.

— Дмитрику, хтось їде, — прислухалася.

За вікном промайнула чиясь постать. Можливо, лисогоноша? Киданеся до дверей, та на порозі раптом наптонхуюсь на високого чоловіка в сірій шинелі й від несподіванки злякано відступаю.

— Та ось ти який уже, сину, — почув тремтливий голос.

— Таточку! — вибігав я і вимті опинився у ду-жних обіймах. Гарячі слези впала мені на руку. Батько пригортив мене й Оленку і все повторював: «Рідненькі мої, рідненькі!». І здавалося, що всі шляхи далекі, пройдені татом, всі минулі ліхи й добрі пригоди його увійшли разом з ним у цю маленьку хатину й припинили стомлені.

Прокінувся я на світанку. Відремонтовані мої черевикі, що стаяли біля полки, наче свідчили, що все бачене мною вчора було не сон. Тато й мама вже не спали. Одягнені по-святковому, сиділи край столу й тихо розмовляли. На пранічку жеврів маленький загалець, ледь дотягує чийсь тьмяний світло до шинелі, що висіла біля дверей. Тінь від татка простяглася по стіні ан до стелі, й від того він здавався дужим, нездоланим.

Згадавши про прапорець, я хотів непомітно взяти його зі стільця.

— Ну-ну, не ховай уже, — усміхнулася теща мати.

— А що там? — поцікавився тато.

— Він знає що.

Побачивши мій вибір, батько відкрив чомодан і дістав звідти червоно-чорний клаптик шовку.

— Ось, сину, — подав мені. Голос його раптом здався таким же сивим, як і скроні. — Тільки бережи, бо цей клаптик вперше замойорів на наших воротах у сімнадцятому. Потім його твій дідусь дав мені, наказавши не розлучатися ніколи. Тож нехай сьогодні святує.

І майорів червоном раптом прапор на наших воротах. В школу взяли його не наважувався. Хлопці проходили мимо двору, а я стояв гордо поглядуючи на цих Пиду останнім, думав. Вийшли тато з мамою з хати. Побачивши мене, перебігалися і чомусь за-у-сміхалися.

м. Долінська.

ЗАОЧНА СТУДІЯ «СІВАЧА»

ПАПЕРОВОЇ ТРОЯНДИ

голос із прошлых аекон, эта лунная песня, эта музика синяя звезд».

Відрядно і те, що наші автори намагаються у своїх творах оспівати радянське сьогодення, перші свої вірші присвячують Ленінському комсомолу, людині праці. Таке починання можна тільки вітати.

І все ж, кажучи про окремі знахідки початківців, доводиться більше звертати увагу на недоліки. А вони в першу чергу криються в дещо легковажному ставленні до красивих слів. Часто-густо молоді літератори не виважують його на терезах свого по-мислення і думки, а просто

нализують на перо заучено-рявлені рядки, які нагадують примітивний орнамент невідомої галупувальниці. І на папері з'являється таке:

По праці вертаю
у рідне село,
Що сая в долонях
долини.
Де щастям пульсує
життя джерело
І руни гартує людини.

Звідки вертає «по праці» ліричний герой у село, невідомо, як і те, чому воно... сая «в долонях долини». І вже зовсім важко збагнути, де ж усе-таки пульсує джерело життя у «долонях долини» чи в селі? І потім, чому це «життя джерело» гартує

не серце, не волю, а лише руки?

А ось штрих до портрета коханої:

З кіно бігла ти, у комір
Заховавшись.

Уявіть собі такий величезний комір, в якому змогла заховатися людська постать, і ось оце страховисько біжить із кінотеатру. Звичайно, автор хотів сказати, що дівчина заховалася в комір лице, але знову рука випередила думку, внаслідок чого вийшла нісенітниця. Це все одно, що сказати «я заховався у черевикі».

Ну, а кого схвилюють такі рядки про рідну вчительку:

Пройдуть роки й хтось побачить —
Проріст мудрості твоєї

Значить, поки учень навчається в школі, то він ще не відчувас, чи то паки, не бачить «проріст мудрості» своєї наставниці, а потрібно обов'язково відракувати якийсь десяток років, щоб... «хтось» це побачив...

І, нарешті, рядки вірша уже досвідченого кировоградського поета, який теж не уникнув прикрого недогляду. Він пише:

Колі на голій стелі
дмилось,

А в небі танго
журваліне.

Прочитавши таке, відразу хочеться в автора запитати, чому журавлі мають

танцювати саме танго, а не, скажімо, гопак? Тим більше, що летять вони, як це видно з вірша, над українськими степами.

Цитати ці взяті з поезій, творці яких не надто дбають про грані слова і гостроту думки, а тому їхні твори нагадують паперозі троянди, які ніби і схожі на живі квіти, але, на жаль, не можуть прорости на жоднім квітнику, а тим більше у людському серці. Цвіт паперової троянди не може віддзеркалюватися у живій краплині справжньої поезії.

У сьогоденшньому огляді ми використали вірші С. Полєвіної, В. Манька,

В. Лужанського, М. Тросяника, М. Синько, Е. Царенка і О. Фіалко. Мета його — допомогти початку юним поетам зрозуміти, наскільки серйозна і відповідальна справа — творчість. Поезія не терпить легковажного ставлення до себе. У цьому ми ще раз переконалися, проналізувавши окремі твори учасників заняття заочної студії «Сівача».

Дорогі друзі, чекаємо від вас нових творів. Зичимо творчих успіхів і живого, справжнього цвіту поетичних рядків.

В. ГОНЧАРЕНКО,
член обласного літ-об'єднання.

ЕКСПЕДИЦІЯ «ЛІТОПИС ВЕЛИКОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ»

На лист відповіли...

Давно вже відгрімали останні постріли війни, давно повернулися до дому солдати. Але ще й досі вдови, матері чекають рідних, котрі не повернулися з фронтів доріг.

Ми, слідопити Петрокорбівської восьмирічної школи, свято бережемо пам'ять про дорогих нам людей, котрі полягли смертю хоробрих у роки Великої Вітчизняної війни, визволяючи наше село від німецько-фашистських загартників.

Ми ведемо пошук сімей загиблих воїнів. Ще і ще

раз звертаємося до сілських Рад, пишемо в районні комітети комсомолу, червоним слідопитам у школи, будинки піонерів, ведемо пошук через редакції газет, музеї, архівні установи. З початку цього навчального року відправили більше 40 листів. Надійшло вже 20 відповідей (7 сімей розшукали). Отримали, наприклад, лист з Дніпропетровська від червоних слідопитів, з міст Кірова та Полтави. З допомогою газети «Зоря

Полтавщини» встановили, де живуть дві сім'ї загиблих воїнів.

Багато допомогли нам у пошуку сім'ї Михайла Петровича Пичкасова піонери штабу «Пошук» міста Звенигорода Марійської АРСР. Ось рядки з їхнього листа: «... останню вісточку вона (дружина) отримала в 1942 році від товариша свого чоловіка, який писав, що Михайло лежить у госпіталі тяжко поранений. Більше ніяких вістей від нього не було. Не було й похоронки. Вона до

цього часу не знала, живий він, чи ні...».

Найактивнішими членами нашого загону стали учні В. Гончаренко, С. Кінопацька, В. Пузирьова, Н. Бідна. Добре справляється з обов'язками командира загону учениця 8-го класу Галина Овдієнко. Нам допомагає її мати Світлана Олексіївна.

Всі члени загону добре розуміють, що їхня допомога дуже потрібна людям. Тому що й досі посилають матері і вдови, діти і внуки фронтовиків шукати могили і місця, де загинули воїни-визволителі...

Червоні слідопити
Петрокорбівської восьмирічної школи.
Хмельницький район.

МІСЯЧНИК ОБОРОННО-МАСОВОЇ РОБОТИ

ПАМ'ЯТЬ У СЕРЦЯХ

Про початок місячника в Кіровоградському будівельному технікумі створили радіопередачу, яку підготував викладач початкової військової підготовки Павло Павлович Медяник. У передачі йшлося про велике ідейно-політичне значення місячника, про заходи, які передбачено провести. А наступного дня відбулася зустріч учнів з колишнім в'язнем концетраційного табору Бухенвальд Яковом Павловичем Тадеушем.

Учні за написання рефератів з історії Збройних Сил СРСР. Гриває підготовка до традиційного конкурсу пісні і строю. Проходять у технікумі змагання з кульової стрільби, які проводить П. П. Медяник разом з викладачами фізкультури Б. О. Ланцюговим, М. І. Чипченком та О. Т. Костенком. Вісімнадцять учасників цих змагань виконали нормативи спортивних розрядів. Найкращі результати з Олександра Корішного, Марини Никитенко, Наталі Сидоренко, Валентини Кушовой. Ці учні захищають честь технікуму на міських змаганнях.

І. ГОЛОВКО.

ЛИСТИ НАШИХ ЧИТАЧІВ

З ВИПУСКУ «ЯТРАНЬ»

ГОСТІ З ПІВНОЧІ

Чи прилітають до нас пернаті гості тільки навесні? Виявляється, ні. Є й такі, що прилітають у наші краї зимувати. Це — мешканці далекої Півночі: синігурські та омелюхи.

Синігур завбільшки з горобця. У самця крила і хвіст чорні, спинка — голубовата-сіра, груди червоні, а на голові вишукана чорна «шапочка». Самки синігурів — буровато-сірого кольору.

Назву свою ці птахи дістали тому, що прилітають до нас із першим снігом.

Як красиво вирізняються вони на тлі білого снігу! А як заспівають — не наслухаєшся. Рантом серед зимової тиші розліється мелодійний наспів, немов флейта озвалася. Деякі любители птахів зазначають, що синігур може навчитися наслідувати мелодію нескладної пісеньки.

На зустріч зі синігурами я нерідко ходжу у Злодійську балку. Тут спостерігаю за тим, як вправно порігують ці птахи коло наспіву ясеня. Зірвавши крилатку і тримаючи її у долоні, синігур відокремлює наспів, а крилатку кидає вниз. Цього наспіву, крім синігура, не їсть жодна пташина. В лісі легко

знайти «ідаліні» північних гостей: під ясенем розкидано безліч розшпелених крилаток. Синігурські не обминають і горобини, але їдять лише її насіння. М'якоть ягід краплинами крові лишається червоною на снігу.

На початку зими цілими зграями до нас прилітають і чубаті попелясто-бурі пташки завбільшки зі шпаків. Крила у них розцвілюються різнокольоровими смужками. Горло, частини крила і хвоста — чорні. А кінець хвоста — жовтий. Зовні самці цього виду птахів мало відрізняються від самок. Величезні зграї омелюхів — а мова йде саме про них — можна побачити на деревах, кущах, телевізійних антенах. Сяда така зграя на горобину — і за лічені хвилини дерево втрачає свої прикраси — яскраві грона ягід.

У Злодійській балці я часто спостерігаю за тим, як ці птахи ласують ягодами шипшини.

Але все ж узимку птахам не завжди вдається знайти собі корм. І тому любителям природи не завадило б повісити у своєму дворі, парку чи на шкільному подвір'ї годівницю, які б допомогли пережити довгу зиму співу птахам, які не відлітають у вирій, — синицям, горобцям, горлякам — постійним мешканцям наших лісів і садів.

М. НОЖНОВ.

Вірюмо у сходження «Зірки»

Як ми вже повідомляли, футболісти кіровоградської «Зірки» провели нещодавно навчальний збір на спортивних базах Світловодська. Тут вони зустрілися із спортсменами дніпродзержинського «Металурга», представниками місцевих колективів фізкультури. А в Кіровограді наші земляки мірилися майстерністю з футболістами черкаського «Дніпра». Наші читачі газети цікавляться новим складом команди. Про деякі зміни в цьому колективі ми вже повідомляли. Остаточний склад команди визначиться незадовго до початку чемпіонату країни. Наш читач із села Поспівки Вілчанського району Валерій Горенко, висловлюючи доброзичливі побажання футболістам «Зірки», вірить, що його улюблена команда в новому сезоні покаже захоплюючу гру і зміцнить свої позиції. Він, зокрема, підкреслює, що тренери роблять правильно, поповнюючи команду молодими гравцями, ставлячи їх поряд із ветеранами команди. Їм радить наставникам команди більше займатися моральним і фізичним вихованням спортсменів, бо вважає, що тільки сильні, волюні, мужні і красиві духовно люди можуть брати заповітні висоти.

А майстер спорту з Олександрії Г. Івасенко в своєму листі до редакції повідомив про успіх виховання тренера В. Ткаченка учня ДЮСШ № 1 Вадима Ненца, котрий на зимовій першості УРСР з велоспорту став переможцем у спринтерській гонці серед юнаків на треку. Студент факультету фізвиховання Кіровоградського педагогічного інституту Віктор Авраменко пише про своїх старших товаришів В. Волкова, В. Беляєва, В. Деркача, О. Цибулєва, М. Бойка, В. Рижикова, які входять до складу збірних команд вузу і вдало виступають на змаганнях різного рангу. Невдовзі вони закінчать інститут і працюватимуть в школах.

А. Артеменко впевнений, що ці спортсмени й надалі підвищуватимуть свою майстерність і допоможуть здобути високий фізичний гарт іншим.

Наші дописувачі запитують, які проблеми передують війні мають порушувати у своїх кореспонденціях, замітках, репортажах на спортивні теми.

Нині ми чекаємо від вас, друзі, повідомлень про те, як на місцях виконується постанова ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про дальше піднесення масовості фізичної культури і спорту». Пишіть нам про підготовку значківців ГПО, змагання із зимових видів спорту, про те, як активізувалася спортивно-масова робота з дітьми і підлітками за місцем проживання. Гадаємо, на минулих звітно-зборних комсомольських зборах у ваших організаціях велася розмова про будівництво нових та вмілу експлуатацію наявних спортивних баз. Як же орієнтувались тепер комсомольські та фізкультурні активісти, що робиться для того, щоб у колективах фізкультури підприємств, кооперативів, навчальних закладів створювалися зразкові умови для занять фізкультурою і спортом? Напишіть нам про кращих фізоргів, інструкторів по спорту, тренерів і, зокрема, про своїх чемпіонів, рекордсменів, членів збірних команд області, котрі виступали і ще будуть виступати на турнірах III спортивних ігор молоді України. Висловлюйте свої думки з приводу того, як розв'язати проблеми масовості і майстерності.

Ми чекаємо листів від комсомольських і фізкультурних активістів, тренерів, учителів фізкультури, спортсменів, всіх тих, хто широким баченням, щоб юнаки та дівчата постійно загартовували себе фізично, були міцними, завзятими, красивими, багаторами, готовими до випробувань.

ВЕСЕЛІ ЗИМОВІ РОЗВАГИ.

Фото В. РЕШЕТНИКОВА.

ПРИВІТ З РІДНОГО ДОМУ

Концертним залом для творчого звіту Заслуженого діяча мистецтв УРСР Богдана Янівського став Палац культури далекого Урала. На його сцені вперше були виконані нові цикли пісень молодого львівського композитора «Ліній буде жити вічно» і «Легендарна магістраль».

Так реалізовано один з пунктів договору про співдружність міського клубу творчої молоді з комсомольським будівельним загonom «Карпати». Тисячі кілометрів відділяють Урал від Львова, але не відчувують розлуки з рідним краєм юнаки і дівчата, які

поїхали обживати вікову тайгу, споруджувати магістраль століття, зводити міста і селища. Тут звучали українські мелодії у виконанні заслуженого артиста УРСР баяніста Я. Ковальчука, виступали солісти львівського театру опери та балету Н. Мельник та І. Нагірний. За ескізами львівських декораторів в Уралі українськими орнаментами прикрашено вокзал, дитячий садок «Гуцулочка», школу та інші громадські будівлі.

Г. МАЦЕНКО,
кор. РАТАУ.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

На українському мові.

БК 02084.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Обсяг 0,5 друк. арш.

ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відділу відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патриотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу громадської роботи — 2-56-65; фотолабораторії — 2-45-35; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

ХУДОЖНЯ ГІМНАСТИКА. Відкрита першість товариства «Молдова» з цього виду спорту два дні проходила в Кишиневі. Серед учасників змагань були і кіровоградки — представниці обласної ради ДСТ «Бузовина».

Вдало виступила третюрниця факультету фізичного виховання педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна, кандидат у майстри спорту Лілія Ста-

рикова. У п'ятиборстві вона набрала 46,4 бала. Цей показник перевищує майстерський норматив.

ШАШКИ. В Новоолександрійській обласній першості обласної ДСТ «Копос» з шашок. У командному заліку перемога дісталася шашкістам Кіровоградського району. Слідом за ними в таблиці розмістилися світловодці.

В. ШАБАЛІН.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Газета виходить у півночній частині і суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Зам. М 86. Тираж 51300.